

Compendium Grammatices Ebraeae In Usum Praelectionum

Halae: Heller, 1780

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn827874839>

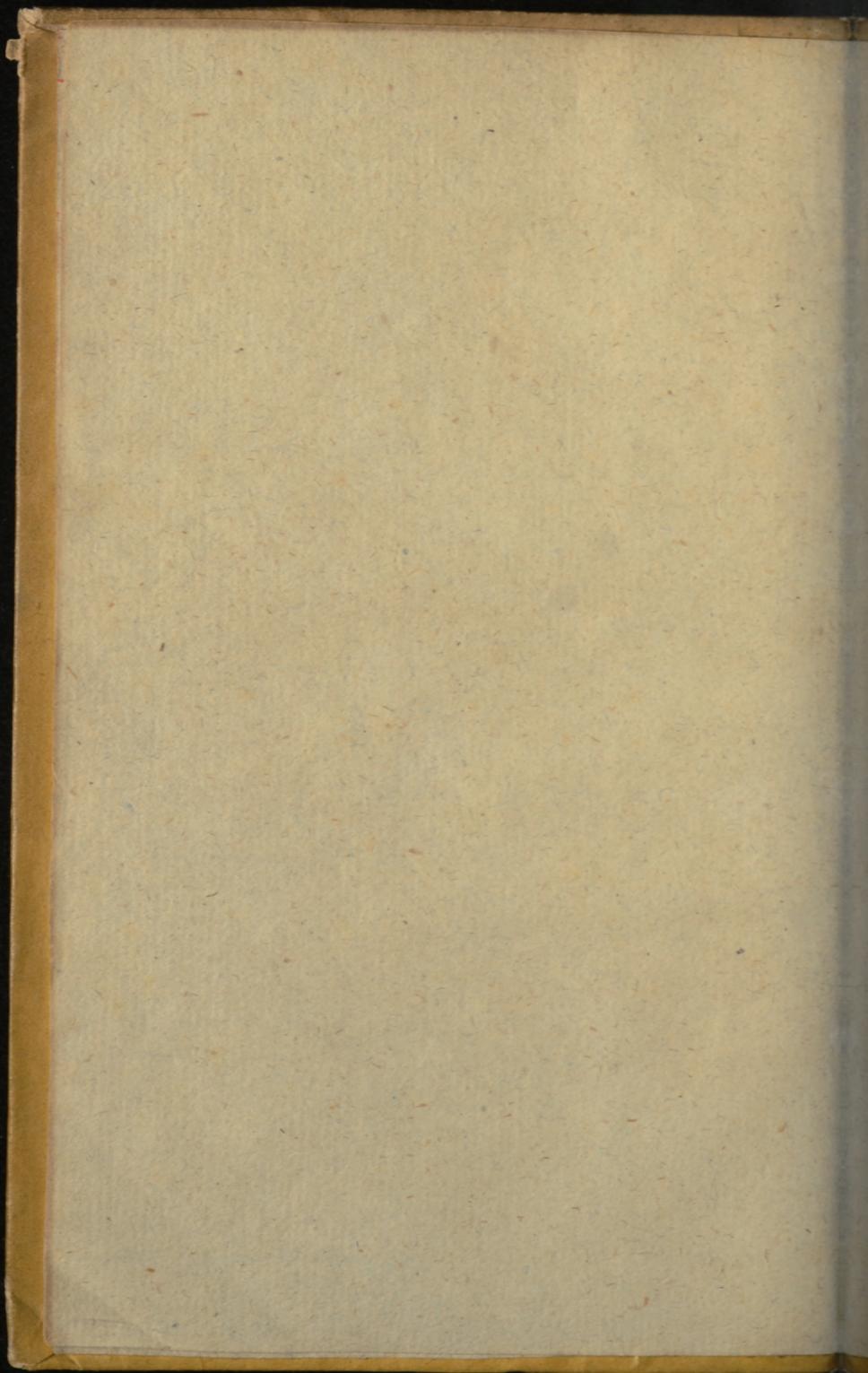
Druck Freier Zugang

atic,
cam.

CIC - 1702 (12)

930 (10)

COMPENDIUM
GRAMMATICES
EBRAEAE

IN VSVM PRAELECTIONVM

ITERVM

EDITVM

^

C. F. B.

HALAE

TYPIS I. G. HELLERIANIS.

MDCCLXXX.

COLLEGIUM
MATHEMATICUM

PHYSICAE

INSTITUTIONUM

LIBER

PRIMUS

C. R. D.

PHYSICAE
INSTITUTIONUM
LIBER
PRIMUS

COMPENDIVM
GRAMMATICES
EBRAEAE.

§. I.

DE CONSONANTIBVS.

CONSONANTIVM *numerus* et *ordo* I
adparet in ipso codice aliquoties:
Prov. 31, 10. f. Pf. 25. 111. 112.

145. — Leguntur autem a dextra versus
finistram, et semper *ante* vocales: suntque
quoad *figuram*, *nomen* et *valorem* cum in
numerando, tum in pronunciando huius-
modi:

א	Aleph	1	a
ב	Beth	2	bh
ג	Ghimel	3	g
ד	Daleth	4	d
ה	He	5	h
	A 2		

ו	Vau	6	v
ז	Sajin	7	f
ח	Chet	8	gch
ט	Tet	9	t
י	Jod	10	j
כ	Caph	20	ch
ל	Lamed	30	l
מ	Mem	40	m
נ	Nun	50	n
ס	Samech	60	f
ע	Ajin	70	gn
פ	Pe	80	ph
צ	Tfade	90	tf
ק	Koph	100	k
ר	Resch	200	r
ש	Schin]	300	[s
י	Sin]		
ת	Thau	400	th

De hoc caractere vide CARPZOVII
Critic. sacr. P. I. c. V. Sect. 6.

2 DE PRONVNCIATIONE Consonan-
tium aliquid monere operae pretium non
est. Videamus autem de divisione. Sunt
enim si Figuram spectes, aliae *dilatabiles*
ו, ז, ח, ט, י, כ, ל, מ, נ, ס, ע, פ, צ, ק, ר, ש, י, ת, aliae *fniales* ו, ז, י, ת, י, ז.

3 *Finales* aliquoties in medio reperiuntur variam-
que tunc lectionem indicant Es. 9, 6. vel *non fina-*
les in fine: Nehem. 2, 13.

RA-

RATIONE ORGANI sunt vel *guttu-* 4
rales אהחע; vel *palatinae* גיכק; vel
linguales דטלכרת; vel *dentales* זסצש;
 vel *labiales* בוטף.

Litterae eiusdem Organi facile inter se permu- 5
 tantur.

RATIONE QUALITATIS sunt vel 6
radicales, vel *serviles*, quorsum pertinent
 in Verbis praeformativae et affirmativae,
 in Nominibus praefixa et affixa nec non lit-
 terae paragogicae.

RATIONE SONI sunt vel mobiles vel 7
quiescentes s. *silentes*. Nimirum א de fa-
 cto semper quiescit; et ה, ו, י, absque Vo-
 cali et Schva expresso, semper quiescunt.

1. Litterae א, ה, ו, י, saepissime inter se per- 8
 mutantur.

2. א et י vocalem suam interdum praecedenti 9
 consonae supponunt, si ea Schva habeat, ut:
 פִּיתְרוּן pro פִּי. Vbi saepe accidit ut ipsae simul
 eiiciantur ut: יִחַל pro יחַל — quae eiectione 10
 etiam alias fieri solet ut: בָּנִי pro בְּנֵי — אֵלֶּךְ
 pro אֵילֶךְ.

DANTUR praeterea in Codicibus con- 11
 sonantes a communi forma alienae. Nimi-
 rum maiusculae, minusculae, suspensae, inver-
 sae, incisae, ferratae, quae nunc initium libri
 aut sectionis maioris, nunc verbum quod in
 toto libro medium est, nunc mysterium quod-
 dam aut singularem emphasin, saepissime ve-
 ro variam lectionem indicare dicuntur.

§. II.

DE VOCALIBVS ET SHVAJIM.

12 PUNCTA vocalia, per quae consonantes moventur, sunt quatuor longa, totidem brevia, una anceps.

Longa.	Anceps.	Brevia.
a, Kametz	i, Chirek	Patach
e, Tferē		Saegol
o, Cholem		Kometz cha.
u, Schurek		Kibbutz

13 REPERIUNTUR autem in Codice Vocales sine Consonantibus et Consonantes sine Vocalibus, et aliquando etiam puncta superne picta, ubi alterutrius absentia cura Masoretharum indicata est.

14 PUNCTVM T8 Cholem ad ו et ו positum patitur quasi contractionem וו.

15 IN Vocalibus ו et ו saepe ו et ו peribent, manente tamen valore vocalis. Nimirum in libris recentioribus matres lectionis ad quas et נ pertinebat, magnam partem neglectas et omiffas esse dolemus.

17 KOMETZ-CATVPH saepe sine Chateph f. Schva reperitur: et tunc, ne cum Kametz confundatur, videndum est, an Schva *qualecunque* sequatur immediate et sine Meteg

reg vel tono, ut $\text{רָפּוּ} — \text{וַיָּקָם} — \text{הִכְמָה}$,
Porro an aliud Kometz chatuph sequatur
 sub gutturali ut: פָּעִלוֹ ; *Denique* an Mak-
 keph ut: $\text{בָּדָה} — \text{יִמְשֵׁל} —$ ita semper ut o
 breve legendum erit.

VOCALIS absentis vices gerit Schva,¹⁸
 vel *simplex* (◌) quod habet sonum *e* bre-
 vissimi: vel *compositum* (◌◌) (◌◌◌) quod
 habet sonum ejus Vocalis cum qua compo-
 nitur, neque tamen *valore* suo a simplici
 differt.

SCHVA SIMPLEX aliquando plane¹⁹
quiescit nimirum in fine vocis, — ante
 aliud Schva — post vocalem brevem ne-
 que Meteg neque Dagesch forte post se
 habentem — denique post vocalem lon-
 gam accentu tonico notatam. Alias sem-
 per *movetur*.

Schva mobile jungit literam suam cui subje-²⁰
 ctum est sequenti syllabae, quiescens autem prae-
 cedenti.

VICES ²¹ Schva *Patach* (◌◌) sustinet,²¹
 quod *furtivum* dicunt: quodque ponitur
 sub ultimis ה, ח et ע quando non praece-
 dit Patach vel Kametz, ut: רִוּחַ ; nec non²²
 sub penultimis ח et ע quando sequitur
 una ex ב ג ד כ פ ת vocali destituta. (לְקַחְתָּ)

§. III.

DE SYLLABA, TONO, ET METEG.

- 23 **S**YLLABAE tot in voce sunt, quot verae vocales, ipsaeque vel compositae quae in sonum consonantis, vel simplices quae in sonum vocalis abeunt.
- 24 **Q**VAE Syllaba tonum habeat accentus indicant: inter quos tamen excipis has figuras: $\overset{\circ}{\text{a}}$, $\overset{\circ}{\text{b}}$, $\overset{\circ}{\text{c}}$, $\overset{\circ}{\text{d}}$, $\overset{\circ}{\text{e}}$.
- 25 Adparebit autem, antepenultimam nunquam habere tonum.
- 26 **F**INEM PERIODI designant per: $\text{—})$ *Medium* per —^{\wedge} (et in libris metricis saepe per —^{\cup}) *Commata* denique et quasvis minores' distinctiones per has potissimum figuras: —^{\cup} , —^{\wedge} , —^{\cup} , —^{\wedge} , —^{\cup} , —^{\wedge} , —^{\cup} , —^{\wedge} . Reliqua quae de Ebraeorum accentuatione dici possunt, solent separatim a Viris doctis proponi, carentque omni utilitate.
- 27 **M**ETEG autem est lineola (—) vocali adstans et a nimia in pronunciando festinatione eam defendens.
- 28 **V**BI itaque mora deest, ibi Meteg, nisi adfit, saepe subintelligi debet.
- 29 **L**oco Meteg nonnunquam Accentuum aliquis ponitur.

§. IV.

§. IV.

DE DAGESCH, MAPPIK, ET
MAKKEPH.

DAGESCH est punctum in medio littera 30
rum collocatum, quod vel adspirationem
tollit, unde *lene*, vel ipsam litteram duplicat,
unde *forte* dicitur.

DAGESCH, tunc *lene* est, quando 31
in litteris ה, פ, כ, ד, נ, ב reperitur ab ini-
tuo vocis — post Schva quiescens (quod
tamen saepe negligitur praesertim si Schva
e vocali longa ortum fuerit ut: לעֲבֹדָה ex
עָבַד — מְלָכִי ex מְלָכִים — denique post
patach furtivum.

DAGESCH FORTE imprimatur omni-32
bus litteris, exceptis litteris vocum vltimis,
gutturalibus, et ר. — Estque vel *characte-*
rislicum, vel *compensativum*, vel *euphoni-*
cum, vel denique *contractivum* (*arabum*
more, qui per Tefdid, initio verbi apposi-
tum, contractionem verborum efficiunt) ut
מַה - יַעֲשֶׂה - לָבוּ - *mattoph* —
majjaasellanu: ita מִן - בְּנֵי - *mib-*
bee; nisi hoc malis ad euphoniā referre.

MAPPIK est punctum ה finali infer-33
tum ejusque motionem indicans; et adhi-
betur in verbis quorum media rad. est ה,
nimirum quando ה in fine nudum relictum

A 5

est

10 §. V. De mutatione punctorum.

est ut: וַתֵּלֶךְ — In suffixo הָ; denique in verbis quibusdam לָהּ; et in nominibus הָהָא et אֵלֶּהָ.

34 МАККЕРН est lineola copulans verba, *accentuationique* maxime inserviens.

§. V.

DE MUTATIONE PUNCTORVM.

35 **E**quidem nihil nunc habeo quod de ea monere operae pretium existimem. Sunt enim merae argutiae, a Magistris judaeorum inventae, ab imperitis Christianorum Doctoribus auctae, et a Danzio illo usque ad fastigium subtilitatis metaphysicae perductae, quas jure hodie explodimus. Ut enim nemo nunc quidem se linguae vernaculae expertem profitebitur, quamvis, cur loco *Vater* in plurali dicatur *Väter*, omnino nesciat, ita nec hebraeae linguae peritia ejusmodi mutationibus niti ullo modo potest. Sufficit vero eas nosse, a quibus pendet *sensus* vocum et phrasium *grammaticus*.

Et harum certe mutationum nullam in hoc libello neglexi.

§. VI.

§. VI.

DE VERBIS PERFECTIS.

DVUM DE verbis agimus, non est quod de 36
Genere, Numero, Personis, Modis, Tem-
poribus, dicamus, haec enim in Paradig-
matibus adparent.

CONJUGATIONES sunt *septem*, quarum 37
nomina formam earum communem desig-
nant et petita sunt ab antiquo Paradig-
mate פִּעֵל.

PRIMA est *Paal* sive *Kal* quae sim- 38
plicitate formae et significationis notabi-
lis est.

SECUNDA est *Niphal*, cujus character 39
est, in Praeterito ׀ praefixum, in Imper.
et Futuro Dagesch F. in prima radicali:
ubi tamen in Imperativo simul ׀ praefi-
gitur — estque quoad significationem pas-
sivum ׀ׂ *Kal*.

TERTIA est *Piel*, cujus character 40
praeter punctationem, Dagesch F. in me-
dia radicali habetur. Significatio est fre-
quentativa et intensiva, raro transitiva et
privativa.

QUARTA est *Pual*, passivum ׀ׂ *Piel*-41
Character idem est qui ׀ׂ *Piel*.

QVIN-

- 42 QUINTA est *Hipbil*, cujus char. est η sine *o* brevi et *u*. Habet autem significationem transitivam, permissivam et declarativam.
- 43 SEXTA est *Hophal* passivum τz *Hipbil*, cujus character est *o* breve vel *u* sub praeformativa.
- 44 SEPTIMA denique est *Hithpael*, cujus charact. est Syllaba $\eta\eta$, habetque maxime significationem reciprocam.
- 45 1. Significationes harum conjugationum mirifice fluctuant, et ex usu potius dicendae sunt.
- 46 2. Conjugationes, quae in media radicali Dag. F. habent, dicuntur *graves*, reliquae *leves*.
- 47 SPINOZA vult tempora et modos omnes ab infinitivo formari. Nobis vero videtur (quamvis Spinozam non contemnentes) praestare tironi Paradigma quoddam memoriae mandare, quod ipsi instar omnium regularum erit, atque in formandis verbis imperfectis incredibilem operam praestabit si id firmiter teneat. Docentem tamen Spinozam sequi juvat.
- 48 PRAETERITVM formatur per *Affixa*, et quidem aequali modo per omnes conjugationes, unde unius tantum praeteriti formationem proponimus, radicalium loco figura quaedam adhibentes, quibus tirones facile

facile qualemcunque radicem substituere po-
runt. Facimus autem hoc, longo usu per-
suasi de ejusmodi scriptionis utilitate.

PRAETERITVM.		
F.	M.	
וַיִּהְיֶה	וַיְהִי	3.]
וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא	2.]
	וַיִּבְרָא	1.]
	וַיִּבְרָא	3.]
וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא	2.]
	וַיִּבְרָא	1.]

Sing.

Plur.

SCHEMA reliquorum praeteritorum in 49
uerbis regularibus, hoc est:

PRAETERITA.		
Niphal	וַיִּבְרָא	ut: וַיִּבְרָא
Piel	וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא
Pual	וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא
Hiphil	וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא
Hophal	וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא
Hithpael	וַיִּבְרָא	וַיִּבְרָא

GENVS

- 50 GENVS foemininum in praeteritis *Chaldaei* formant per ח, quod aliquoties *Ebraei* imitantur ut: אֵלֶּת Deut. 32, 36. שֶׁבֶת Ez 46, 17. quod etiam in quibusdam nominibus deprehenditur ut; הַטָּמֵחַ.
- 51 Aliquando et א sumunt ut: גִּבְרָהּ Ez. 31, 5.
- 52 IN PIEL nonnunquam post primam radicalem reperitur ו ut: שׁוּרֵשׁ Ef. 40, 24. יוֹדְעָתִי Sam. 21, 3. Interdum et una vel altera geminatur, ut: הַשְּׁנֵשֵׁנִי Ef. 17, 11. סַחֲרָה Pf. 38, 11. שֹׁאֲנוּ Jer. 48, 11. &c.
- 53 IN PVAL loco Kibbutz saepe Kometz reperitur ut: כְּלוּ pro כָלוּ Pf. 72, 20. at formae הִגָּה — הוֹתֵל — הַנְּעָשׂוּ planae alienae sunt, et rarissimae.
- 54 IN HIPHIL ה charact. non raro perit, tam in perfectis verbis, quam in imperfectis, ut הִבִּי pro הִבִּי — praesertim post particulas ב, ל, כ, quae punctum ח ה abjecti assumunt ut: לְהִלִּיץ pro לְלִיץ — Rarius autem accidit, ut more Chald. loco ה fumatur א ut: אֲנִיֵּלֵתִי Ef. 63, 3.
- 55 IN HITHPAEL, ת syllabae הָה cum Sibila transponitur ut a שִׁמְרָה fit הַשְּׁמָרָה — et ante ה, ט, ר, נ, excidit perque Dagesch F. compensatur ut: הַנְּחַמְתִּי Ef. 37, 10. — nec non ante צ in ט mutatur, ut: הַצְּטַדְקָה Genes. 44, 16.

Occur-

Occurrit etiam forma התקוטל et התקטל 56
 — et adeo forma *Hotpaal* ut: התפקודי Num. 1, 47.
 התמאה Deut. 24, 4. הדשנה Ef. 34, 6.

INFINITIVORVM ratio haec est ut 57
 naturam nominum induant, et statum abso-
 lutum aequae ac constructum admittant

INFINITIVVS.		
<i>Constr.</i>	<i>Absol.</i>	
לִיּוּן לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Kal.
לִיּוּת		
לִיּוּן לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Niph.
לִיּוּן לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Piel.
לִיּוּן	לִיּוּן	Pual.
לִיּוּן לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Hiph.
לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Hoph.
לִיּוּן	לִיּוּן לִיּוּן	Hithp.

IMPERATIVVS formatur plerumque 58
 a forma constructa infinitivi, addendis lit-
 teris כָּה, י, י, hoc modo:

IMPE-

IMPERATIVVS.			
Niph,	הַיְי	} Kal.	} S.
Piel,	הַיְי		
Hiph,	הַיְי		
Hithp,	הַיְי		
			} P.

59 PVAL et *Hophal* carent Imperativo.

60 *Cholem* imperativi saepe transponitur cum Schva ante י et ך ut: מְלִכִי et מוֹלְכִי — עֲלֵי Zeph. 3, 14. ita חֲרָבֵי.

61 FUTURA formantur ut imperativi praeponendis א ת י ז, quae punctantur in *Kal*, *Niphal* et *Hithpael* per (.) in *Piel* et *Pual* per (,) in *Hiphil* per (.) in *Hophal* per (,) raro (ז).

62 Gutturales et ך amant ante se patach vel Saegol, quod Saegol aliquoties in Tšere degenerat.

63 Litterae quae futuris praefiguntur pellunt ה characteristicum; quod tamen ה aliquoties etiam manet imprimis in Verbis פִּי ut יהוֹשִׁיעַ: Quod etiam valet de participiis — מְהַקְצֵוֹת — et nominibus, ut: יהוֹסֵף — יהוֹדָה Pl. 71, 6. יוֹסֵף.

FVTV-

FUTVRVM.	
F.	M.
	אָוֹז 1.
פִּוֹז	פִּוֹז 2.
פִּוֹז	פִּוֹז 3.
	כֹּוֹז 1.
פִּוֹזְכָּה	פִּוֹז 2.
פִּוֹזְכָּה	פִּוֹז 3.

} Sing.
} Plur.

VERBA אָמַר, אָכַל, אָבַד, אָבָה, אָמַח⁶⁴
 et interdum אָהַב, אָחַז, אָכַף, אָצַר, amant
 in futuro Kal Crafin et Metathesin puncto-
 rum ut: יֵאָמַר pro יִאָמַר hocque pro יֵאָמַר.

SCHEMA reliquorum futurorum⁶⁵
 hoc est.

FUTVRA.	
Niphal	אֶקְרַל
Piel	אֶלְמַח
Pual	אֶכְבַּד
Hiph.	אֶמְשִׁיל
Hophal	אֶכֹּת
Hithp.	אֶתְכַדֵּל

B

PAR-

- 66 PARTICIPIA formantur a futuris praeponendo מ, quod eodem modo punctatur, quo praefixa נ י ה א: Nisi quod Kal et Niphal excipiantur, quorum partici-
 pia sine מ adparent.

PARTICIPIA KAL.		
F.		
וְיָזְה	וְיָזְה Sing.] Benoni. Paul.
וְיָזְה		
וְיָזְה	וְיָזְה Plur.] Paul.
וְיָזְה	וְיָזְה Sing.	
וְיָזְה	וְיָזְה Plur.	

- 67 PARTICIPIA reliquarum conjugationum eodem modo flectuntur ut participium *Benoni* in *Kal*. At Paul non habent.

- 68 מ quod participiis praefigitur quandoque amittitur

PARTICIPIA.		
Niphal	נִקְדַּל	נִקְדַּל
Piel	מְלַמֵּה	מְלַמֵּה
Pual	מְלַמֵּה	מְלַמֵּה
Hiphil	מְשַׁלֵּחַ	מְשַׁלֵּחַ
Hophal	מְכַרֵּחַ	מְכַרֵּחַ
Hithp.	מְתַפְּלֵל	מְתַפְּלֵל

VOCA-

VOCALIS ultimarum Syllabarum in 69
verbis mirifice alternare notandum est, un-
de nec commode pro certo conjugationis
vel temporis signo habentur.

DANTUR etiam formae mixtae — 70
ex diversis *generibus* ut וַיְהִימְנָה — ex di-
versis *conjugationibus* ut: כִּכְפַר, כִּנְאֵלִי —
ex diversis *dialectis* וַיִּסְבּוּ ubi abjecta litte-
ra mediā, hebraeorum more in *tertia*, et
Chald. more in *prima* radicali per Dag. F.
compensata est.

Formas quas alii ex diversis temporibus mix- 71
tas (יִלְדֵת) vel ex diversis radicibus (הוֹבִישָׁה)
Joel 1, 11.) statuunt, nos cum celeberrimo J. D.
MICHAELE regicimus cf. ejus *hebraische*
Gram. pag. 130,

FODEMODO statuimus cum laud. 72
Viro de Verbis *quadrilitteris* et *quinque-*
litteris, nempe nulla dari. Sed potius
vel e duplicatione litterarum: שִׁאֲנֹז —
הַעֲטַע — חֲמַמַר — סַחַרְחַר — אֲמַלֵּל —
הַחֲמַמְהָה; vel mutatione simul
ut: כִּרְבֵל pro כִּרְבַר a כִּרְבַר pro
הַשְׁתַּחֲוֶה a שְׁחָה - vel denique additione,
maximè sibilantium et ר: כִּרְסַס *perdere*
vineam — רִמְפֵשׁ — orta esse videntur.
Unde et nomina quadrilittera et quinque-
littera.

§. VII.

DE VERBIS IMPERFECTIS
IN GENERE.

73 **V**ERBA IMPERFECTA dicuntur ea, quae vel unam radicalium certis sub conditionibus abiiciunt, vel filere eam s. quiescere iubent. Haec quiescentia, illa defectiva appellantur.

74 **I**MPERFECTA itaque non omnino differunt a perfectis, sed tantum in quibusdam vel conjugationibus vel temporibus vel modis. Neque tamen haec differentia perpetua est, unde generale axioma praemittimus: *Verba imperfecta in infinitis locis analogiam servant.*

75 **D**ANTUR autem sex genera Verborum imperfectorum — verba פִּנּוּ ut: נִפְּלוּ — verba פִּי ut: יִשָּׁב — verba עֵעֵ ut: סָכַב — verba עֵוּ ut: קִיּוּם verba לֵהּ ut: גִּלָּה — verba לֵא ut: מִצָּא.

76 **P**RAETEREA etiam inveniuntur verba dupliciter et tripliciter imperfecta, de quibus generatim tantum notamus: a) ea, quae simul verba פִּנּוּ et לֵהּ sunt ut: נִסָּה; et ea quae simul sunt verba פִּי et לֵא ut: יִצָּא, admittere utramque formam, id est, ad earum formationem applicari debere eas 77 leges, quas de utraque in uno verbo concur-

currente anomalia daturi sumus; b) ea vero⁷⁸
 quae simul ל"ה ut ע"ע sunt, ut: כהה vel
 simul פ"ב ut כהה, sequi tantum formam po-
 steriorem, id est, formam verb. ל"ה; c) ea⁷⁹
 denique quae פ"ב et simul ע"ע sunt, ut: ברה,
 sequi priorem, scilicet verba פ"ב.

§. VIII.

DE VERBIS פ"ב.

VERBA quorum prima radicalis est כ, ha⁸⁰
 bent hoc unum, ut כ, quoties Schva acci-
 pere deberet, abiiciant et in sequente radi-
 cali per Dagesch F. compensent, ut: pro
 אֶכְנֶשׁ est אֶכְשׁ et sic ubique. Sumat itaque⁸¹
 tiro paradigma nostrum et supponat virgu-
 lis ibi depictis verbum quoddam a כ incipiens
 et attendat ubi prima virgula quae
 primae radicalis locum sustinet, Schva ha-
 beat, ibi applicet hanc regulam, et sine du-
 ce vel paradigmate rotam anomalam hor-
 rum verborum perspiciet; pergatque eo-
 dem modo cum verbis sequentibus.

1. Plerumque כ in infinitivo et imperativo Kal⁸¹
 perit: et tunc infinitivus terminatur in ת... vel
 ה... ut: גַּעַת — גַּשַׁת — שָׁאַת pro quo ord.
 שָׁאַת.

2. a כֶּתֵן fit inf. תִּתְּן pro תִּתְּנָה et cum suff.⁸²

B 3

תִּתְּנִי:

כִּתְּבֵנִי: quod quidem verbum etiam ultimum כִּ
Schvandum abjicit eodemque modo compensat
ut: כִּתְּבֵנִי.

83 3. Verba פִּי imitatur verbum לִקַּח ut: אֶמְצָא
pro אֶלְקַח.

§. IX.

DE VERBIS פִּי.

84 **V**ERBA quorum prima rad. est י, abii-
ciunt י in imperat. et infinit. Kal, ut: לֵךְ,
a ילך.

85 **Q**UIESCUNT in futur. Kal in (...) vel
explicite אִישׁב, vel *implicite* — אִשְׁב.

85 **M**VTANT י in ו et quidem a) in ו
mobile in imper. et futur. Niphal atque in
forma constructa infinitivi eiusdem conj. ut:
87 הוֹלִיךְ b) in ו, nimirum in Infinitiv. Prae-
ter. et Partic. Niphal ut: נוֹלֵךְ nec non in
88 toto Hiphil, ut: הוֹלִיךְ. c) in ו, in toto
Hophal, ut: הוֹלֵךְ; in reliquis י manet re-
gulariter.

89 1. Occurrunt in infinitivo etiam formae:
לֵךְ — לִדָּה — לָדָה — לָתָה — לָדָה.

90 2. Formae rariores in fut. Piel sunt: וַיִּדָּךְ
Thren. 3, 53. וַיִּגָּה v. 33. — וַיִּכְשֶׁהוּ Nah. 1, 4.

3. In

3. In Hithpael forma rara est: **וַתִּתְחַצֵּב** 91
Exod. 2, 4. pro **וַתִּתְּ**.

4. Aliquoties **י** in **א** mutatur **וַתִּתְּ** pro **וַתִּי** 92
Ez. 30, 21.

5. Formam verb. **פִּי** imitatur **אָחַר** — 2 Sa. 93
muel. 20, 5. et alias.

6. Quaedam etiam in Hithp. habent **י** mobile 94
ut: Lev. 5, 5.

7. Saepe **י** non mutatur in Hiphil sed vel 95
quiescit in (...) ut: **הִיטִיב**, vel movetur per (...) **וַיִּלְלוּ**.

8. Verbum **יָכַל** in Kal formatur ut Hophal, 96
ut: **וַיִּכַּל**.

9. Verba **יָנַח**, **יָסַר**, **יָסַר**, **יָצַב**, **יָצַג**, **יָצַע**, 97
יָצַק, **יָצַר**, **יָצַח**, **יָשַׁר** more verborum **פִּי** abji-
ciunt *Jod* schvandum et compens. per D. F.

§. X.

DE VERBIS עע.

VERBA quorum secunda et tertia radica-
lis eadem est, a) in conjugationibus levibus 98
(exceptis participiis in Kal) abjiciunt me-
diam b) abjectae vocalem sub prima collo- 99
cant, ut: **סָב** pro **סָבַב** c) ipsam litteram 100
abjectam per vocalem longam sub praefor-
mativa compensant ut: **וַתִּסְבֵּי** d) et tertiae 101
radicali in incremento D. F. imprimunt, ut:
וַתִּסְבֵּי.

B 4

Vo-

§. XI.

DE VERBIS ע״.

VERBA quorum media radicalis est 1107
quiescens, hoc ׀ in *omnibus* conjugationi-
bus ejiciunt et vocalem longam sub praef.
compensant eodem modo ut verba עע, vid.
reg. 102. ut: אָקום — בָקום — הָקום &c.

PRÆTEREA ut Verba עע pro (:) sub 108
ultima radicali ponendo in *Niphal* et *Hiphil*
fumunt ׀ ut: בָקוּמוֹתָ vid. reg. 103. — et
ante נָה habent saepe ׀, ut: תְּפִיץְנָה.

IN CONJUGATIONIBVS gravibus 109
loco Dagesch habent ׀ et tertiam duplicant
ut קוּמַם a קום — saepe primam et ter-
tiam simul ut: כָלְכָל.

1. Haec itaque verba si velis ad Paradigma for- 110
mare semper fingenda sunt ut perfecte scripta: e. g.
scribe a קום, קוּם; abjice mediam; habebis קם
praeteritum. Si Futurum vis, ad formam אֲמַשׁוּר
dic אָקום; abjice mediam et compensa eam per
Kametz sec. reg. 102. et habebis אָקם vel אָקום;
atque ita fere in reliquis.

2. Manet saepe ׀, et in Cholem quiescit ut: 111
בּוֹשׁ Jer. 48, 39. — vel mutatur in א quod in
(׀) quiescit ut: קאם — saepe in ׀, ut: שִׁית
— vel adeo in (׀) ut: מַת.

3. In Imperativo Kal saepe reperitur ׀ vel (׀), 112
ut: קם — הוֹשִׁי.

- 113 4. In Niphal aliquoties loco ך est ך ut: הדיש
Ef. 25, 10.
- 114 5. Verbum קוא in Imper. Kal imitatur verba
ל"ה, א insuper in ך mutato: קוי Ier. 25, 27.
- 115 6. Aliqua habent ך mobile Chaldaeorum more,
analogia servata ut: קים.
- 116 7. Pauca in Futuro Kal habent () sub prae-
formativa ut: יבוש — et sub ה ך Hiphil ך, ut:
הוביש

§. XII.

DE VERBIS ל"ה.

117 **V**ERBA quorum tertia radicalis est ה videntur in universum antiquam originem habere e verbis ל"י et ל"ו, quod ita concludimus a) quia plurimae mutationes horum verborum fiunt in ך vel ך. b) quia Arabes loco verborum ל"ה plerumque habent ל"י vel ל"ו. c) quia pleraque nomina descendencia a verbis ל"ה habent ך vel ך ut: עני &c. — vel ex ל"ה orta esse, unde bene explicari potest horum verborum alternatio.

118 **H**AEC itaque verba habent hoc inprimis ut *terminentur* — in *infinitivis* in ך vel ך ut: גלות; rarissime in ך, ך, ך, ך; in *praeteritis* in () ut: גלה — in *imperativis* in () raro () ut: גלה — in *Futuris* et *participiis* in () raro () ut: אגלה — גלה.

PRAE-

PRAETEREA mutatur ה ante ה in י¹¹⁹
 ת*) ut: גִּלְתָּה — et in Participio Paul in י
 ut: גְּלוּהָ pro גְּלוּיָהּ, quod י aliquando exci-
 dit ut: אָפְּו Job. 15, 22.

QUOTIES ה deberet Schva accipere¹²⁰
 in י. mutatur ut: גְּלוּתָּהּ — raro et extra Kal
 in י ut: תְּגִלְתִּי — ante בָּהּ vero in י ut:
 גְּלוּכָהּ.

ABIICIVNT denique ה ante י. et י ut: י¹²¹
 גְּלוּ pro גְּלוּהָ.

1. ה saepe in י mobile transfit ut: תְּחַסֶּיהָ¹²²
 Pf. 57, 2. אֶתִּי Ef. 21, 12. — אֶהְמוּ Pf. 77, 4.
 — בְּכִיָּה — הַמִּיָּה — אֶתִּיָּה — תְּדַמֶּינִי
 &c. — eodem modo nonnunquam in י abit vid.
 reg. 8.

2. Verba quae ה mappikatum habent pro-¹²³
 fus analogice flectuntur.

§. XIII.

DE VERBIS ל"א.

VERBA quorum ultima radicalis est א,¹²⁴
 terminantur semper in () vel (.) ut: יִרָא
 — מִצָּא — in quibus Vocalibus etiam א
 schvandum quiscit ut: מִצָּאָה.

PRAETEREA ante בָּהּ habent (.) ut: י¹²⁵
 קָרָאָה; vel י.

Pro forma אָהּ amatur אָהּ ut: מִצָּאָה; vel¹²⁶
 אָהּ, ut: מִצָּאָה.

DE-

*) Occurrit et hic aliquando forma Chaldaica:
 עִשָּׂה Lev. 25, 21.

127 DENIQUE in universum notari debet, verba נ"ל induere formam verborum ל"ה, et vice versa, quod ex usu facile disci poterit.

§. XIV.

DE NOMINE.

128 NOMEN formatur a Verbo; id vero quomodo fiat et quibus rationibus brevitatis libelli nostri non capit. Neque etiam in ceteris linguis tales origines facile curamus.

129 EST VERO Nomen vel radicale vel derivativum, porro vel nudum vel auctum, denique vel masculinum vel foemininum; nec non ratione derivationis vel leve vel grave.

130 FORMANTVR autem Masculina in Foeminina — addendo ה ut: איש, אישה — vel addendo ה ut: מלך, מלכה; atque hoc ה plerumque (.) ante se habet, raro ו ut: יהוה.

131 1. Si Masculinum in ו definit, hoc ו ante ה D. F. accipit, ut: נכריה, נכרי.

132 2. Per terminationem ה saepe collectiva formantur, ut: סוס equus, סוסה equitatus. — אורה viator, אורחה agmem proficiscentiam.

133 3. Si Masc. in ה definat, hoc ה ante ה excluditur, ut: עשה, עשה.

No-

NOMINA sunt generis foeminini — 134
 quae terminantur in ה (exceptis numera-
 libus a III. ad X.) vel ה servile — quae sunt
 nomina mulierum, urbium, regionum ple-
 rumque etiam membrorum corporis.

COMMVNIA sive nunc masculini ge- 135
 neris nunc foeminini sunt, — ea plerumque
 nomina, quorum terminatio aliud significa-
 tioque aliud genus flagitare videtur, ut:
 נָשִׁים — quae in singul. habent terminatio-
 nem masculinam et in plurali foemininam,
 et vice versa, ut: אַנְּנִי plur. אַנְּנִיּוֹת — plera-
 que nomina animalium — numeralia a XX
 ad C — denique ea quorum genus per se
 dubium est.

RELIQUA fere masculina sunt: — 136
 quae non in ה vel ה servile terminantur —
 quae nomina sunt virorum, munerum et
 functionum virilium, angelorum &c.

NEUTRO carent Ebraei, exprimunt 137
 tamen neutrum vel per Affixa foeminina
 vel per Ellipsin substantivi.

PLURALIS masculinorum fit adden- 138
 do ים raro ין — aliqui putant, adesse etiam
 aliquando statum constructum Syrorum in
 י — ut: הַרְיִי Ef. 19, 9. cf. OTH. VERBRVGGE
Observ. philol. de nom. ebr. plurali num.

Terminationes י and ה cedunt terminationi ים 139
 ut: גֵּרִים a גֵּרִי.

PLV-

- 140 PLURALIS *Foemini* fit per ה, cui ה et ה fervile plerumque cedunt ut: עשה ab עשה — ה tamen etiam nonnunquam ante ה in א, ו, י, mutatur — uti quoque ה aliquoties non ejicitur — praeterea י fervile accipit D. F. — et י saepe in י mobile transfit.
- 141 DVALIS fit, dum nomini additur ים, converso ה in ה.
- 142 1. *Aim*, Chaldaeorum more, praesertim in nominibus propriis in *Am* vel *Em* non raro contrahitur ut: עינים pro quo Jos. 15, 34. עינים, שנים, שנים.
- 143 2. Dualia tantum non dantur: — מצרים — שמים — אחרים — עצלותם — quae falso a grammaticis afferuntur ut dualia tantum.
- 144 3. Ux uno plurali novus saepe formatur ut: המותים Ef. 22, 11. Ezech. 27, 5. Pl. 68, 18. Deut. 32, 13.
- 145 FORMATIO nominum per casus adeo incerta et arbitraria est, ut libenter eam et jure praetermittamus. Mox enim contextus, mox Particulae eam docent.
- 146 HABENT autem Ebraei *statum constructum* nominum. Quando nimirum alterum ab altero ita regitur ut *posterius* in Genitivo sit, tunc *prius* in statu constructo esse dicitur certisque mutationibus subiectum

ctum est, Nempe vocales longae in syllaba-147
 ba ultima neque ac in penultima in breves
 abire solent, brevisque penultimae ulterius
 in Schva. — ה in ה mutatur ut: שנה¹⁴⁸
 confr. שנת — ים et ים in י ut: מלכים¹⁴⁹
 confr. מלכי pro quo et Syrorum י reperitur
 ut: השופי Ef. 20, 4. — י in י ut¹⁵⁰
 עין confr. עין — נ in ו ut: מות c. מות¹⁵¹
 — ה in ה vel ה ut: מלאכה confr.¹⁵²
 מלאכה, quod imitantur quaedam in ה et
 ה, ut: דבלה confr. דבלה — ה in ה¹⁵³
 ut מקנה confr. מקנה; (פי tamen facit פה)

1. Vocalis (,) in Constructis mox manet¹⁵⁴
 mox abit,

2. Monosyllaba cum vocali longa raro mutan-¹⁵⁵
 tur in Constructis, ut עב ים. At Monosyllaba
 אב, אח et חם in constructo aequae ac in affixo
 statu assumunt י ut: אבי.

3. Eae vocales longae saepe invariatae manent¹⁵⁶
 in Constructis, in quibus vel littera quiescens
 supponitur ut: גברי, quod plene scriptum esset
 in sing. גבאב — vel Dagesch F, ut: כרי pro
 כרי.

Voc ult. in constructis manet a) in nom.¹⁵⁷
 מתן, מתגם אולם, b) in terminantibus in
 א. c) in הבל, הלב, לבז, quae kamerz tan-
 tum in Tere mutant, A mutationibus¹⁵⁸
 VOC.

voc. longae in penultima excipis eas vocales longas, quas Schva quodcunque precedit ut בְּרַכָּת.

§. XV.

DE PRONOMINIBVS.

159 **P**RONOMINA sunt *vel* separabilia, quae separatim ponuntur *vel* inseparabilia quae verbis, nominibus particulisve affiguntur.

160 **S**EPARABILIVM primum genus complectitur pronomina *personalia*.

PRON. PERSONALIA.				
<i>Sing.</i>				
Ego	אֲנִי	f.	אֲנִי	c.
Tu	אַתָּה	f.	אַתָּה	m.
		f.	אַתָּי	f.
Ille	הוּא			m.
Illa	הִיא	f.	הִיא	f.
<i>Plur.</i>				
Nos	אֲנַחְנוּ	f.	בְּחֵנּוּ	c.
Vos	אַתֶּם	f.	אַתֶּמָּה	m.
		f.	אַתֶּנּוּ	f.
Illi	הֵם	f.	הֵמָּה	m.
Illae	הֵן	f.	הֵנָּה	f.

P O R -

PORRO notamus *demonstrativa*: **הַזֶּה** 161
 f. **הַזֶּה** f. **הַזֶּה** *hic, haec, hoc* — in Foe-
 min **זֹאת**, **זֶה**, et **הַזֶּה** — Plur. comm. **אֵלֶּה**
אֵלֶּה f.

Quoties **זֶה** videtur aliis relativum notare, to-162
 ties **אֵשֶׁר** omiffum esse nos quidem existimamus.

RELATIVUM exprimitur Ebraeis 163
 per **אֵשֶׁר**, quod in utroque genere et nu-
 mero dicitur.

INTERROGATIVA sunt vel *perso-*164
nae: **מִי** *quis?* *quae?* vel *rei*: **מָה** *quid?*
 quod quidem ante Makkeph et Litteras **ק**,
ר, **ה**, **ח**, **ע**, per *patach*, verum ante **ה**,
ח, **ע**, kametzata per *Saegol* punctatur.

RECIPROCA non habent Ebraei nisi 165
 per circumfcriptionem, cui maxime, ut pu-
 to, infervit nomen **נַפְשִׁי** e. g. **נַפְשִׁי** *ego ip-*
se Utuntur etiam in hoc casu Conjugationibus Niphal et Hithpael.

Quoniam et hic nihil de casuum formatione in 166
 pronomnibus, afferri potest quod certum et con-
 stans fit, de punctatione tantum particulae **אֵת**,
 quam notam accusativi dicunt, haec moneamus:
 punctari eam per (י) ante affixa *levia*, per (ו) an-
 te *gravia* **כֵּם**, **כֵּן**, **הֵם**, **הֵן**, per (ו) autem
 quando est praepositio.

INSEPARABILIA, in nominibus pro-167
 nomina possessiva, in Verbis et particulis
 pronomina personalia expriment.

C

ALI-

168 ALIQUA vero ad singularem alia ad pluralem poni amant, unde in singularia et pluralia dispeſcuntur, non ſignificationis cauſa, ſed ratione vocabuli cum quo conjunguntur, quod vel in plurali eſt vel in ſingulari.

		AFFIXA.			
		Sing.		Plur.	
Perſ. gen.					
1	c.	י	ני		
2	m.	ך	כה		
2	f.	ך	כי		כי
3	m.	ו	הו, הו, נו,		ו
3	f.	ה	ה, ה, כה,		ה
1	c.	כו			כו
2	m.	כס			כס
2	f.	כו			כו
3	m.	הם			הם
3	f.	הן			הן

169 GENVS Affixorum non accommodatur generi ejus nominis cui affixum eſt, ſed ejus perſonae, quam designamus: e. g. ſi ad foeminam dicere velles, *hoſtes tui*; non poſſes dicere צריך fed צריכה.

170 1. In Foeminino nonnunquam chaldaeorum more eſt א pro ה ut: כלא Ez. 36, 5.

171 2. Ante affixa *gravia* nomen in ſtatu conſtructo praefigitur ut: דברכון a דבר.

3. Ante

3. Ante quaevis affixa ה foem. abit in ת ut: 172
צַרְתִּי — aliud vero ה quodcunque tollitur,
(quod fere in quovis vocis incremento accidere so-
let) ut מְקַנֵּה a מְקַנֶּה.

4. Terminationes plur. et dual. ים et ים 173
cedunt affixis ut: יְרִיכֶם a יְרִיכִים.

5. Singularia et Pluralia non raro inter se per-174
mutantur.

6. *Fod* finale quiescens ante affixa levia move-175
tur, ut: פְּרִי a פְּרִי.

7. *Verbis* affiguntur affixa *singularia*, ubi ta-176
men ante ו adhibetur כ praecedente () () vel
() ut: קְרָלְכִי — hocque כ interdum Dag, F.
accipit ut: יִסְרְבִי Pl. 118, 18.

8. Affixum ה saepe in ה transit, ob accentum. 177

9. Terminationes ו et ה pellunt punctum af-178
fixi praeter בְּלִתִּי cujus ו ipsum perit.

10. In verbis ante Affixa, mutatur ה in ת 179
— ה in ת — תם et תן in ת — בה denique
in ה vel

11. Schva et Cholem in Infinitivo et Imper. 180
Kal ante Affixa plerumque transponuntur ut:
קְטַלְכִי.

In Particulis אֵל, עַל et עַד ante affixa voca-181
lis brevis in longam mutatur.

§. XVI.

DE PARTICVLIS

משה וכלב.

- 182 **H**ARVM Particularum significatio e Lexicis petenda est, nos de punctatione aliqua monebimus. Nimirum מ ortum ex מן, praefigitur per (.) sequente D. F., eodemque modo tam Nominibus quam Pronominibus
- 183 ut: מביח — quod quidem Dagesch facile excidit imprimis ex *Jod* ut: מימי pro מימי.
- 184 Praefixio anomalica per *Cholem* et *Schurek* non occurrit nisi in nominibus propriis, ut: שמואל — מומב.
- 185 Porro ש ex אשר ortum praefigitur per (.) sequente D. F. ut: שלא — raro per () ut: שקמתי *Jud.* 5, 7. — aut per (:) ut: שהוא *Cohel* 2, 22.
- 186 Saegol טז ש ante gutturalem Dagesch respicientem manet invariatum ut: שאהבה praeter rar. exemplum: שאתה.
- 187 Praefixivum ה est vel demonstrativum s. articuli, et ordinarie punctatur per (.) seq. D. F. ut: הבית — verum ante gutturales Kamezatas per (.) ut: הערים —
- 188 Si tamen ipsa syllaba a gutturali incipiens tonum habet, (.) reedit ut; הרהר — vel est interrogativum et tunc praefigitur per (.)
- הבת.

הַבַּת. Aliquoties etiam occurrit punctatum
ut הַ dem. sed vitiose.

PARTICVLAE, כ, ל, ב, praefiguntur 190
per Schva simplex, ubi si aliud Schva 191
simplex sequitur, utrumque in Chirek con-
trahi solet. Haecque Curfus των Schvajin fit
etiam in compositis. Et si simplex praecedit
compositum, tum simplex abit in voca- 192
lem compositi. — Sed — ante tonum 193
plerumque per () ut: כְּזֹאת — ante הּ de- 194
monstrativum sumunt vocalem זַ הּ ipso הּ
ejecto ut: בְּהַבִּיתָ pro בְּהַבִּיתָ.

DENIQUE וְ est vel *copulativum* vel 195
conversivum - Praeteriti - Futuri. *Copula* 196
tivum et *conversivum Praeteriti* praefigi-
tur per () ut: וְהָיָה, וְגִדְלָתִי sed — ante 197
tonum per () ut: וְחָס (nisi sit in initio pe-
riodi ut: Gen. 8, 22.) — ante Schva sim-
plex (nisi Schva sub *Jod* sit) et ante הּ, מְ, 198
ב; per וְ, ut: וְיָמֵי - *Conversivum Futuri* au-
tem per () seq. D. F. ut: וְיֵאמַר quod qui-
dem Dagesch aliquoties excidit. Et ob hoc 199
וְ conversivum vocalis longa syllabae ultimae
in brevem abire solet.

§. XVII.

DE FIGVRIS.

²⁰⁰ **D**E FIGVRIS etymologicis, quarum multae ex hallucinationibus librariorum ortae sunt, pauca monebimus. Prima earum est: PARAGOGĒ, quae addit in fine litteram: estque vel communior vel rarior. *Communior* addit — הּ, ut: שְׁמֵרָה Am. 1, 11. (nb. si verbum cui accedit הּ desinat in הּ, hoc הּ in ת mutatur ut: יִשְׁעָתָה) — Porro נ addit personis verborum in י vel ו terminantibus ut: תִּשְׁמְעוּ Deut. 1, 17. Rarior י, ut רַבְּתִי Thren. 1, 1. גְּבַרְתִּי Est. 26, 19.

²⁰¹ PARAGODE *rarior* est, quae addit — הּ, ut: יִאֲקֹרֵאָה 1 Sam. 28, 15. — א, ut: הִהְלֵכֹנָה Jos. 10, 14. — ו, ut: חֵיתוֹ Genes. 1, 24.

²⁰² APOCOPE quae abjicit in fine, estque vel *communior*, quae maxime in verbis לֵהּ syllabam finalem הּ vel הּ vel solum הּ (retracta Vocali) abjicit, ubi deinde servilis praefixa saepe (.) accipit, ut: ²⁰³ וְתִרְאָה pro וְתִרְאָה Gen. 3, 6. — In quo tamen casu verba הִיָּה et חִיָּה residua post apocopen puncta transponunt ut: a יְהִיָּה fit per Apocopen יְהִי et deinde יְהִי, nisi quod in pausa loco (.) sit (,) ut: וַיְהִי, unde etiam

etiam **תשי** a **שיה** Deut. 32, 18. - Vel *ra-rior* quae detrahit - **א**, ut: **תחלי** Ef. 53, 10. — **ה** in Syllaba **נה** ut; **קרא** Ruth. 1, 10. 205

EPENTHESIS est, quae inferit otio **206**
 se — **נ** ante affixa ut: **אתקנה** Jef. 23, 24.
 conf. Jef. 60, 7. 10. — **א, ו, י** ut: **אשמאלה**
 Genef. 13, 19. **תיעשה** Exod. 25, 31.

SYNCOPE est concisio litterae in me-
 dio vocis — **א**, ut: **בהמה** Job. 29. 6.
 pro **אה** — **א** — **א** — **א**.

APHAERESIS tollit ab initio — **ה** —
 maxime **ה** **א** Hiphil.

METATHESIS transponit — *conso-*
nantes ut: **חשרת** 2 Sam. 22, 12. pro **חשרת**
 — vocales: **בהשמה** Lev. 26, 43. pro
בהשמה.

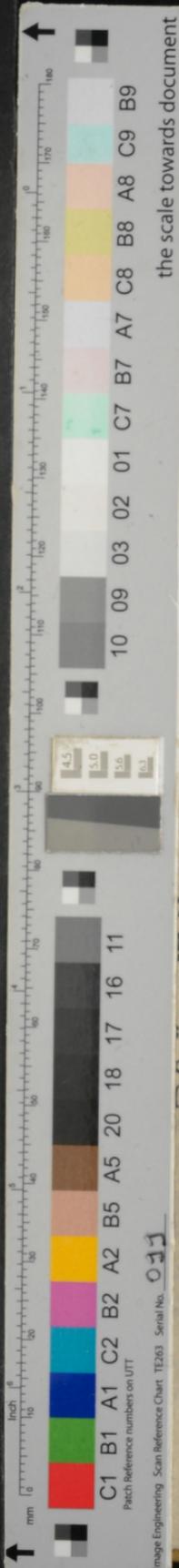
PROSTHESIS rarissime occurrit: ad-
 dit vero in initio vocis **ל** — **לאם** — **א** ut:
לדוש triturando Ef. 28, 28.

§. XVIII.

DE INVESTIGATIONE RADICIS.

- 211 **A**bjectis fervilibus remanet radix.
- 212 Quando duae tantum radicales remanent, tum videndum est, an prima habeat D. F. quo reperto agnosces verbum פִּנְּ. Paucissimas exceptiones vide in regg. 83. 97. 105.
- 213 Si prior caret D. F. vide an sit in posteriori et habebis verbum עֵעַ.
- 214 Neutra dagefchata abi ad vocales longas sub praeformativis. Si וֹ apparet, agnosces verbum פִּי.
- 215 Si Tere adest in Kal, habebis verbum פִּי: si in Hiphil, verbum עֵעַ vel עֵעַ.
- 216 Schurek prodit verba פִּי, עֵעַ et עֵעַ.
- 217 Kametz vero et Schva verba עֵעַ et עֵעַ indicare solent.
- 218 Una tantum radicali remanente, affigendum est הֵ et praefigendum גֵ.

Abt. No.	Abt. Name						
1	...	1	...	1	...	1	...
2	...	2	...	2	...	2	...
3	...	3	...	3	...	3	...
4	...	4	...	4	...	4	...
5	...	5	...	5	...	5	...
6	...	6	...	6	...	6	...
7	...	7	...	7	...	7	...
8	...	8	...	8	...	8	...
9	...	9	...	9	...	9	...
10	...	10	...	10	...	10	...

De Figuris. 39

Deut. 32, 18. - Vel *ra* 204
א, ut: הַחֲלִי Ef. 53,
כּוּ ut; קָרָאָו Ruth. 1, 10. 205
s est, quae inferit otio 206
ut: אֲתִקְנֶה Jef 23, 24.
— א, ו, י, ut: אֲשַׁמְאֵלָה
תּ Exod. 25, 31.
concisio litterae in me-207
ut: בְּהִמָּה Job. 29. 6.
תּ 28
tollit ab initio — ה — 208
il.
s transponit — *conso*-209
Sam. 22, 12. pro שְׁחָרָה
בּ Lev. 26, 43. pro
rarissime occurrit: ad-210
cis ל — לֵאמֹר — א ut:
28, 28.

§. XVIII.